

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXXII. ročník

číslo 1/leden 2026

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Branka povánoční	8
Staršovstvo	4	O naději a jistotě	10
Zápis z 866. schůze 5. 1. 2026		Je Pán Bůh vinen?	11
Nejvoňavější betlém v Praze	4	Běžně se říká, že všechno zlé...	
Vánoce v michelské knihovně	5	Odešel bratr Víta Prosek	12
Radujme se vždy společně... ..	6	Za sestrou Mášou Šormovou	14
Jubileum	7	Omalovánka k Brance	14
Vlasty Urbánkové		Kontaktní informace, tiráž	15

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás u první Brány v roce 2026! Hojně se v ní ohlížíme za závěrem roku, hlavně skrz osobní prožitky z vánočního času i silvestra. Tyhle malé příběhy všedních i svátečních dní mám sama moc ráda, tak věřím, že zpříjemní chvíle u čtení i vám.

Můžete se též dočíst o našem perníkovém betlému, který měl opět úspěch. A krásně se, i navzdory chřipce mezi herci i hudebníky, povedla také vánoční hra, které bych ráda věnovala pár řádků zde v úvodníku.

Během „Andělského školení“, jak zněl letošní název, podali dětští herci skvělé výkony a ještě větší obdiv patří všem, kdo s nimi od listopadu pravidelně nacvičovali. Na generálce, kde jsme poprvé trénovali hudební doprovod, jsem se trochu obávala, jak bude premiéra (a hned následující derniéra) vypadat, ale jako vždy se ukázalo, že obavy byly zbytečné a hra sklidila úspěch. Nově ušitý závěs na zadní stěnu vypadal skvěle a krásný detail byla také bokem v publiku sedící Nečilovic žestová sekce, která v jednu chvíli nečekaně ztvárnila andělské troubení. Takové detaily jen tak pro radost mám moc ráda. Andělé v divadle i všichni v publiku se nakonec dozvěděli, co všechno je úkolem Božích poslů, zatleskalo se, a potom ještě krátce pohovořil pan farář. A nesmí se zapomenout ani na odměnu pro herce! Letos dostaly děti krásné dřevěné truhličky s dobrotami, a – další hezký detail – každý měl na krabičce vygravírované své jméno. Věřím, že už jsou v nich uloženy ty nejcennější dětské poklady.

A také doufám, že Bedrníkovíc housle, na které sjel v přestávce mezi hrami z pódia skejt, už jsou v nejlepším pořádku! Nějaké menší drama (vzpomínám také na rozsypaný osvětlovací pultík z loňska) je přítomno snad vždy. Ještě, že Tomáš stihl bez meškání dojet pro housle náhradní.

V lednovém čísle můžeme také prostřednictvím bratra Novotného ještě zavzpomínat na Vítu Proska a Mášu Šormovou a nechybí ani další články na zamýšlení. Děkujeme za dostatek zaslaných textů, snad vydrží taková aktivita i do dalších měsíců. ☺

Přeji vám všem požehnaný vstup do nového roku a příjemné čtení.

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 866. schůze 5. ledna 2026

První letošní schůze staršovstva (s pořadovým číslem 866) se konala v pondělí 5. 1. v Evenu (přítomni D. Slabý, L. Drápal, L. Kolář, I. Jungwirthová, T. Bedrník, D. Nečil, M. Mazná, J. J. Zvánovec) a online (T. Friedrich, L. Holá).

Duchovní úvod si připravila Míša Mazná na téma lásky k lidem. Následoval předlouhý seznam témat, která na nás tento večer čekala: optimalizace obsazení služeb a jejich povinností (s tím souvisí dohoda na zrušení zvacího e-mailu), občasné problémy se vzduchotechnikou, topením a online přenosem, přípravou ohlášek mluvených i psaných, liturgií a obsluhou u večeře Páně a výběr vhodného termínu dalších schůzí, protože současný termín první pondělí v měsíci ne všem vyhovuje. Projednávaly se pracovní smlouvy a různé sbírky, které nás v blízké době čekají.

Následovaly postřehy kazatele, zhodnocení silvestrovského programu, který zorganizovali Trojanovi, za což jim patří velký dík. Diskutovalo se nad vánoční hrou. Obě provedení vánoční hry byla vydařená, hra se líbila, nové pozadí se osvědčilo, máme i pár tipů na zlepšení pro tento rok.

Pro bezdomovce, kteří se občas dožadují pomoci, zakoupíme nocleženky. V zimním období je možno přespávat zdarma u Armády spásy, takže je to spíš pomoc pro nadcházející jarní dny.

Další poměrně významný čas si vyžádala probíhající rekonstrukce fary. Stručně lze říci, že jde vše podle plánu, aktuálně se řeší okna, dveře a skla. Připravujeme komisi pro prodej barrandovského bytu.

Další dobrou zprávou je, že se blýská na lepší časy se zabezpečením skály nad kostelem a vypadá to, že by MČ P4 mohla zajistit instalaci plotu proti padajícímu kamení.

Náročnou schůzi jsme ukončili ve skoro magických 22.21 a to jsme některá témata museli nechat na příště.

zapsal *Lubor Kolář*

NEJVOŇAVĚJŠÍ BETLÉM V PRAZE

Měl jsem možnost být u toho, když bylo v kostele otevřeno a lidé se mohli přijít podívat na náš perníkový betlém. Dílo to bylo monumentální. Nepřeberné množství postav navazovalo na ty nejlepší tradice lidových betlémů.

Vše se konalo v rámci akce Křesťanské Vánoce v Praze. Při ní bylo možné navštívit různé pražské kostely, a v každém z nich obdržet jednu figurku a složit si

doma vlastní betlém. Z nějakého důvodu na nás vyšla figurka řezníka, kterou si návštěvníci mohli odnést.

Samotné figurky branického betléma svědčily o šikovnosti a nápaditosti desítek členů našeho sboru. Zaujala samozřejmě samotná scéna betlémské stáje s Marií, Josefem a Ježíšem. Kromě toho návštěvníci obdivovali 3D model

kostela, barokní domy i s fasádou, sousední kostel sv. Prokopa v Braníku. Množství zvířat a postav, včetně šesti mudrců, kteří se přišli poklonit. Lidé se pozastavovali i nad perníkem znázorňujícím náš kostel, který byl vyveden velmi detailně. Mě osobně potěšila kachna na rybníku s nápisem, který bez vší pochybnosti hlásal: jsem kachna.

Je to akce, která zapůsobila na lidi v okolí. Nejen figurkami, vtípem či uměním, ale také takovým drobným připomenutím, že v Braníku je komunita, která se společně podílí na tom, co vzniklo. Společenství lidí, kteří něco společně vytvářejí pro druhé. Já vím, není to žádný ohromující čin, ale kus svědectví je i v tom, že jsme tu spolu, baví nás to a chceme to dát najevo i druhým.

A tak jsem si při pohledu na náš betlém představoval, že každý přinesl kus sám sebe. A dokonce třeba i někoho dalšího, kdo sám nemohl přispět. A že tak společně s těmi, kteří jsou zmíněni v Bibli i s těmi, kteří tam zmíněni nejsou (třebas ta kachna nebo Batman), jsme byli u toho, když se Ježíš narodil.

Díky za to a díky za nejvoňavější betlém v Praze.

David Nečil

VÁNOCE V MICHELSKÉ KNIHOVNĚ

Do místní knihovny přišla 6. třída s učitelkou. Děti unuděné, skoro protivné a otázka byla hned na stole – co tu budeme dělat? Učitelka začala s obvyklým výkladem – tady jsou knihy pro děti, tady cestopisy, krimi literatura, dnes vrácené atd...

Najednou se tam zjevil hoch Jirka, knihovník zdejší pobočky (doufám, že jsem mu nezaměnila jméno) a začal se ptát, co že jsou to Vánoce a narození Krista? Co se to bude slavit? Odpovědi byly prapodivné. Nejčastější byly, že dostanu zase měkouše, hračku, sportovní vybavení, jeden dokonce knihu.

Tak víte co, řekl Jirka. Zahrajeme si, jak to o těch Vánocích bylo a co se všechno stalo. A začala hra pro celou třídu, dokonce i pro rodiče a děti, kteří přišli do knihovny vrátit nebo si půjčit knížky...

V Bibli to všechno je. Tam je ten začátek všeho. K tomu přidával další zajímavosti a podrobnosti. Ježíšek ležel ve spacáku na zemi, kometa přiletěla tak prudce, že spadla na Ježíška a pastýře. Každý měl svoji úlohu, kterou si musel odpracovat.

Stála jsem jak přikovaná a zírala. Neměl to připravené, jeho improvizace byla neskutečná. Už jsem dlouho neviděla tak nadšené děti, které si nakonec zazpívaly společně koledu, kterou je naučil. Škoda, že jsem mistra improvizace nepozvala na naši vánoční hru.

I takto se mohou děti dozvědět zábavnou formou něco z historie. Přála bych učitelkám takové nadání, jako má tento mladý hoch. Ubylo by unuděných, zlobivých a nezvladatelných dětí. Komenský byl geniální. Takhle vypadá škola hrou.

Milada Borovská

RADUJME SE VŽDY SPOLEČNĚ...

Byl chladný podvečer silvestra, když mi zavrnl mobil – měla jsem ho den nový. Úspěšně jsem ho otevřela a tam byla zpráva od Markéty Trojanové. „Silvestr sice nebyl v Braníku veřejně vyhlášen, ale co kdybychom dali dohromady malou – velkou skupinku lidí, ochotných se zúčastnit.“ Dobrý nápad, ale každý měl už nějaký plán. Já kulturu, ale ta bude končit brzo a potom procházku osvětlenou Prahou, kterou jsem slíbila kamarádce.

Po návratu domů mi zvědavost nedala, a tak jsem využila mobilní komunikační sítě a zjistila stav příprav. Odpověď zněla jasně – za půl hodiny jsme u tebe. Honem jsem hodila těch pár věcí, co jsem měla, do tašky a taxi Trojan hlásil příjezd.

Bratr farář Nečil, který den předtím o ničem nevěděl, se dostavil s věrnou manželkou Lenkou a před nimi se nesla mísa výborného ovocného salátu. Markéta vařila svůj báječný punč, o který jsem nemohla přijít, a tak se vybalovalo, co bylo. A potom se stal zázrak – ve dveřích se zjevil náš milovaný farář Jaroslav Pechar. Mrkla jsem jednou, dvakrát, zda to není přelud, ale byla to skutečnost.

Přesto, že to bylo svoláno na poslední chvíli, se nás sešlo 16. Bylo to komorní setkání s povídáním a nakonec jsme se sešli u clipcardu (nevím, jak se to píše) a luštili jsme rébusy a hádanky. Musím přiznat, že Lukáš nás několikrát porazil. Z našich hlaviček jen kouřilo. Škoda, že jste nemohli vidět jednu z mnoha situací. Oba faráři seděli na zemi proti sobě ve shodě a luštili a luštili a luštili...

V ohromné pohodě jsme poseděli, postáli, pohráli a povídali skoro do půl dvanácté. Taxi bylo spolehlivé a dopravilo mě domů chvíli před půlnocí.

Akce neplánovaná. Z mého pohledu velmi klidná, milá, prostě vydařená. Slíbili jsme si, že za rok to bude jiné. Veřejně se to vyhlásí (Ivoši Plháku, chybíš nám) a budeme se těšit na vaši účast.

P. S.: Největším milým překvapením bylo setkání dvou výborných farářů a jejich společná řeč. Jak to říkal Bůh: tam, kde se sejdou dva nebo tři... bude s vámi. Děkujeme Ti, Bože, za požehnání našeho setkání.

Milada Borovská

JUBILEUM

Požehnaný rok 2026, vážené sestry a bratři!

Věřím, že tento rok bude nezapomenutelný, zejména pro ty, kteří budou mít kulatiny. Jednou z takových jubileantek je hned na začátku roku **Vlasta Urbánková**. Je mi velkou ctí, že mohu být svědkem úžasné vitality, dobrosrdečnosti a chuti učit se (včetně nových technologií nebo AI).

Již čtyřikrát jsem měla tu příležitost sdílet s Vlastou na Sbo-

rovce pokoj – od rána do večera mě uváděla v úžas svou radostí ze života, kterou si udržela až do dnešních dní.

Přeji ti, Vlasti, aby sis udržela svůj zájem o okolní svět i do dalších požehnaných let.

Zuzka V. Pavlíková

BRANKA POVÁNOČNÍ

Milí čtenáři,

stalo se vám někdy o Vánocích něco nepříjemného? Znáte ten pocit „proč zrovna o Vánocích“? Proč zrovna o Vánocích jsem nemocný, nebo se něco porouchalo, pokazilo, zkomplikovalo... Já byla nemocná zrovna letos. A když tak o tom přemýšlím, vzpomněla jsem si ještě na Vánoce, kdy se narodil můj bratr Adam. On se tedy narodil už pár dnů před Vánoci, ale naše maminka s ním na Štědrý den ještě byla v porodnici. A my jsme se doma nějak snažili zvládnout štedrovečerní přípravy bez ní. Do toho se porouchala pračka a vytopila dům. A máma jela v hrozné vánici oslavit večer s námi, ale novorozeného Adámka musela nechat samotného v porodnici a bála se, že se v té sněhové kalamitě nedostane zpátky... Zkrátka někdy ty Vánoce nejsou tak docela plné klidu, míru a pohody v teple domova.

Znáte knížku (či seriál) Bylo nás pět? Je tam působivá vánoční scéna: zatímco ve svých domovech slaví svátečně zjhlé a usměvavé rodiny Štědrý večer, venku na ulici si Zilvar z chudobince a jeho beznohý tatínek žebrák dýchají do dlaní, třou zmrzlé prsty a smutně hledí na zářící okna okolních domů. Možná nám přijde, že to kazí tu správnou vánoční atmosféru, ale ono to k Vánocům patří. Vzpomenout si na ty, kdo jsou bez domova, na útěku, bezbranní a trpící. Jako Ježíšek v jeslích, jako Svatá rodina prchající do Egypta, jako ubozí betlémští chlapečkové se svými rodinami, vydaní Herodově krutosti a zvůli.

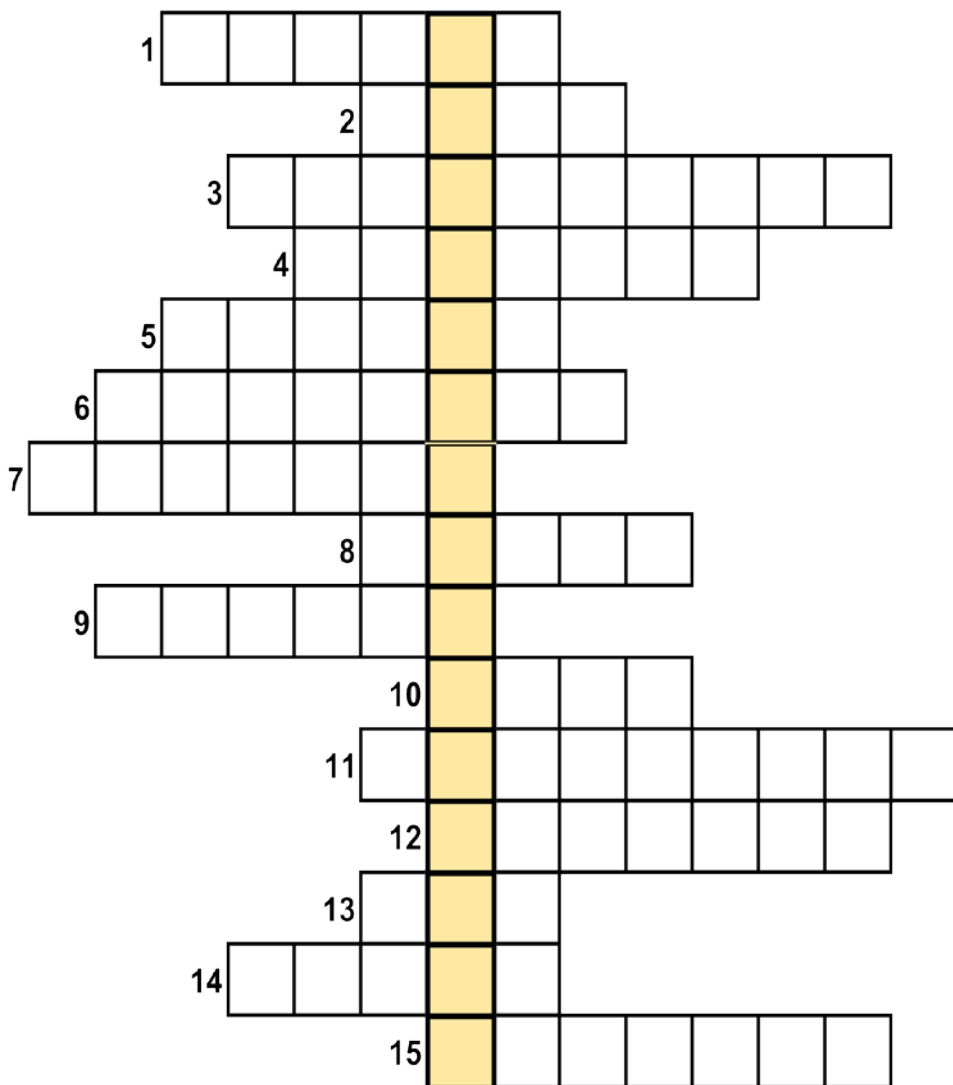
Příběh o mudrcích z východu, který si připomínáme dnešní doplňovačkou, vystihuje Vánoce v jejich složitosti. Vidíme malého Ježíše, vpravdě královsky poctěného. Mudrci se klaní a obětují mu to nejvzácnější, co mají. Tak si to Boží syn a Král králů zaslouží. Ale vzápětí je z něj uprchlík a ty královské dary dost možná budou muset být prodány, aby bylo v egyptském vyhnanství co jíst a kde složit hlavu. A tak je dobře, že se právě spolu s připomínáním tohoto příběhu konají charitativní sbírky. Ježíš je král, ale také _____. A i mezi námi má platit, že „kdo chce být první, buď otrokem všech“.

LEGENDA:

- Když se narodil ...14... v judském ...12... za dnů krále Heroda, hle, ...5... od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: „Kde je ten právě narozený ...2... ...10...? Viděli jsme na východě jeho ...9... a přišli jsme se mu poklonit.“
- Když to uslyšel ...7..., ...3... se a s ním celý ...11...; svolal proto všechny velekněze a ...6... lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Oni mu odpověděli: „V judském Betlémě; neboť tak je psáno u proroka: ‚A ty, Betléme, v zemi judské, zdaleka nejsi nejmenší mezi ...4... judskými, neboť z tebe vyjde vévoda, který bude pastýřem mého lidu, Izraele.“

- Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary – ...8..., ...15... a myrhu.
- Když odešli, hle, anděl Hospodinův se ukázal Josefovi ve ...13... a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uprchni do ...1... a buď tam, dokud ti neřeknu; neboť Herodes bude hledat dítě, aby je zahubil.“

Alžběta Slabá

(a omalovánka na straně 14)

O NADĚJI A JISTOTĚ

Ještě, že jsou ty Vánoce za námi, říkáte si mnozí z vás. Obzvláště hospodyňky, které jako tradičně každý rok měly hodně práce. Ani já jsem nebyl výjimkou, ale přece ty Vánoce léta Páně 2025 byly něčím zvláštním.

Všechno to začalo čtvrtou adventní nedělí, kdy mne v kostelní lavici zaujal vánoční obrázek na němž byla noční obloha s nápisem SVĚTLO.

První, co mi vytanulo na mysli byl název loňského tématu farářského kurzu „Lux in tenebris“. Zvláštní a jistě nesrozumitelná je pro mnohého z nás tato latinská věta. Úplně stejně, jako je pro běžného čtenáře biblický text z Izajáše 9,1, když se v 5. kapitole dozvídá, že Hospodin zničí svou vinici – dům izraelský – a lid Izraele bude odveden. Ale i přes tento Hospodinův hrozivý vyrok je Izajáš také nositelem Božího zaslíbení o narození chlapce jménem „Immánu-él“. To je ten „Lux in tenebris“. To „světlo v temnotách“, o němž mluví Izajáš v prvním verši 9. kapitoly a které září do éteru tmy a naprostého chaosu (Gn 1,2). Do všech našich, po lidsku řečeno, bezvýchodných situací. Světlo, z něhož k jednomu každému z nás zní tiché Boží volání **Immánu-él! Jsem (chci být) s tebou i v těch tvých největších temnotách, chaosu a bezvýchodných situacích, do nichž se propadáš!**

Takový už je náš Bůh. Bůh, který je (chce být) s námi ve vztahu. Úplně stejně, jako byl s Abramem v Egyptě, když vydával manželku Sáráj za svou sestru. Bůh, který nedopustil, aby mu Abram i přes všechna svá selhání nakonec obětoval tolik očekávaného Izáka. Bůh, který i přes všechny ty Jákobovy podvůdky s prvorozenstvím a otcovým požehnáním při něm stál. Nezavrhnul jej, ale naopak mu platnost Izákova požehnání potvrdil a změnil jeho jméno z „Křivák“ na „Bůh bojuje“. Byl i s Mojžíšem a neposlušným lidem Izraele, když putovali pouští do Země zaslíbené. Tak proč by neměl být i s námi, kteří nejsme o nic lepší, než všichni ti, o nichž tu byla řeč?

Immánu-él nechť nás tedy všechny provází i v roce 2026!

Nechme jej, aby i nám, stejně jako Josefovi, zasnoubenému s pannou Marií, mluvil do našich životů. Abychom i my slyšeli to jeho „neboj se“! Neměj obavy z toho, co tě čeká, protože nic se nejl tak horké, jak se to uvařilo!

Protože IMMÁNU-ÉL!

Pavel Sivák

JE PÁN BŮH VINEN?

Běžně se říká, že všechno zlé je pro něco dobré

Nikdy jsem to nepřijala stoprocentně, ale zažila jsem v době velké povodně v Praze 2002, že je to možné. Dobíhala jsem tramvaj a opomenula zásadu, že spěch se vyplácí jen při chytání blech.

V tlačenci u vstupu do tramvaje jsem si nechránila kabelku a byly mi ukradeny desky se všemi doklady, naštěstí bez peněz, jen s fotkami vnoučat a dvěma články, které jsem pořád nosila s sebou: „*Je Pán Bůh vinen?*“ a „*Naděje proti beznaději*“. Nebudu popisovat, co to se mnou udělalo. Ale ještě týž den, kdy jsem to ohlásila na policii, se ozval telefon. Představil se mi student a řekl, že v tramvaji na zemi našel mé desky. Dali jsme si sraz u něj v poničeném Karlíně, kde ani nefungovaly zvonky u domu. Po vstupu mne překvapila konvice čaje na stole a dva šálky. Stopy prachu na mých deskách dokazovaly, kde je ten mladý muž našel. Bála jsem se uvěřit, že najdu veškerý obsah desek, ale bylo tam všechno, jen zpřeházené, jak zloději hledali peníze. Vysvětlení toho pozvání ke stolu přišlo vzápětí: toho milého studenta, když hledal v deskách telefonické spojení na mne, zaujal článek, jehož název je na začátku mého příspěvku. Ten mladík už delší dobu hledal duchovní zakotvení v nějaké církvi a ten článek ho velice oslovil a proto zatloučil promluvit si s někým, kdo je jeho majitelem.

Náš rozhovor trval déle než hodinu a mne nakonec nenapadlo nic jiného, než mu doporučit setkání s naším tehdejším bratrem farářem L. Rejchrtem. Další překvapení bylo na policii, když jsem šla odhlásit svůj případ. Nenapadlo mne nic jiného, než se mladého policisty zeptat, zda věří na zázraky – a jeho odpověď byla kladná. A teď si konečně můžete přečíst článek, jehož autora neznám a ani si nevzpomínám, jak jsem k němu přišla.

Často slyšíme výtku: Pán Bůh je vinen, že jsou války, vraždy, oběti nevinných dětí, jeho jménem se žehnaly zbraně atd. – lidé ho viní ze všeho, co je na světě nespravedlivého. Ruku na srdce: **Není to všechno naše vina?** Jak může být vinen Bůh, což on to chce? Děláme si všechno sami proti jeho vůli. Rouhá se, kdo zneužívá jeho jména ke zlému. Že je Bůh všemohoucí a může zařadit, aby se měli lidé rádi, žili v míru a pokoji? Ale proč to čekáme od něho, když **on to čeká od nás!** To je náš úkol, poslání, pověření. Je Bohem lásky, chce ji dát do všech srdcí, naplnit svět pokojem.

Ale kdo stojí o Boží dary, kdo za ně prosí, kdo s Bohem počítá a ptá se na jeho vůli? Jak může být dobře na světě, je-li člověk k Bohu obrácen zády, na útěku od něho? Pak i kdyby sestoupil z nebe a udělal zde pořádek, sotva by odešel, zůstane vše dál při starém zmatku, násilí, nespravedlnosti. Jak to tedy má udělat? On už přece dávno pro člověka všechno udělal: dal člověku rozum, aby jednal moudře,

dal mu svědomí, aby se rozhodoval odpovědně. Dal mu svůj zákon – Desatero, směrovky, jimiž se máme řídit, abychom měli měřítko pro dobré a zlé. Dal svého Syna – co chceme ještě víc???

Ovšem dal člověku ještě svobodnou vůli: nikoho k sobě násilím netáhne, k dob-
rému nenutí, do nebe nežene. **Je na člověku, jak se rozhodne a pak nese sám odpovědnost.** Dal nám planetu Zemi. Jak si to zde zařídíme, tak to budeme mít. Boha z ničeho vinit nemůžeme, *jen sami sebe!!!* Je-li co na světě zlého, křivého, nesprávného, pak je to jistě i naší vinou: nejednu faleš omlouváme, ke zlému mlčíme, hříchy skrýváme. Kořme se raději před svatým Bohem, aby změnil naše srdce i srdce všech lidí, aby nám odpustil i tu vinu, že jeho viníme.

D. Rut Nývltová

ODEŠEL BRATR VÍTA PROSEK

Před více než 40 lety se stala naše rodina členy branického sboru. Naplnilo se naše očekávání, že budeme součástí sboru, kde jsou zastoupeny všechny věkové kategorie. Postupně jsme se začali seznamovat se členy sboru a všimát si aktivity některých členů. Mezi takovými byla rodina bratra Adolfa Proska. Sborového života se pravidelně zúčastňoval jeho syn Vítězslav se ženou Jiřinou. Měli dvě dcery Alici a Evu, které byly ve stejném věku jako naše dcery. Děvčata se mohla lépe poznat při nácviu a samotných vystoupeních tradičních branických vánočních her, jejichž autorem textu a hudby byl sám bratr farář Luděk Rejchrt.

S počátkem nabyté svobody se „devadesátky“ staly i obdobím nárůstu vandalismu a možných krádeží. Objektem pozornosti se stal také náš kostel velmi častými návštěvami takových individuí. Lákala je jak měděná střecha, tak i naivní představa, že v evangelickém kostele najdou drahocenné předměty. Sám ekonom jsem měl okolo sebe členy humanitního zaměření nebo také ekonomy. Díky Bohu však pravidelným účastníkem byl bratr Vítězslav Prosek, který dokázal najít vhodný technický způsob řešení co do kvality a ceny. Léta vzájemné spolupráce nás velmi sblížila, rádi jsme se vídali a probírali spolu sborové záležitosti. Víta se stal mým dobrým přítelem.

Braník měl po celou řadu let v administraci sbor ve Hvozdnici. Pro posílení tamního sboru se několik našich členů rozhodlo podpořit hvozdnický sbor. Tak učinila sice i rodina Víti, ale on sám se do našeho společenství vracel. Stále mám před očima naše poslední setkání po skončení červnových bohoslužeb.

Nevěděl jsem, že má před sebou operaci kolene. Když jsem se dvou měsících strávených mimo Prahu vrátil do kostela, tak jsem byl velmi nemile překvapen vážným zdravotním stavem Víti.

Následovalo několik mých návštěv u jeho lůžka na Malvazinkách. Zprvu byl ve stavu, že mne ani nepoznal, ale pak se začal jeho stav po malých krůčcích zlepšovat. Vzhledem k tracheostomii nebylo slyšet, co mi se zájmem říká. Na mé vyprávění reagoval, zejména očima dával zřetelně najevo svoji odpověď. Přepokládal jsem, že ho potěším některou písni br. Ludka Rejchrtá. Sám neumím sólo zpívat, tak jsem si našel nahrávku zpěvu Ludkovy písni „Někdo mne vede za ruku“. Viděl jsem jeho radost a dojetí, objevily se i slzy. Každá návštěva byla s modlitbou, pozorně poslouchal a u otčenáše se vždy připojil. Na konci návštěvy mi zvýrazněně a také radostně odpovídal ahoj a pozdravuj.

Měl jsem opět s rodinou domluvenu návštěvu, ale od dcery Evy jsem dostal zprávu, že se tatínkův stav hodně zhoršil a budou proto chodit sami i pro možné konzultace s lékaři. Asi po dvou týdnech jsem se opět ozval a odpověď byla velmi smutná, stav tatínka se kriticky zhoršil. Přesto jsem slíbil návštěvu, ale v noci před jejím konáním mi přišla zpráva o jeho úmrtí. Je nanejvýše překvapivé, že den před jeho odchodem na věčnost jsem na něho celé odpoledne intenzivně myslel a modlil se, abych ho ještě mohl spatřit a pomodlit se s ním... Při posledních chvílích jeho života s ním u lůžka byli jeho nejbližší. Věřím, že Vítá je v náručí toho, který ho po celý život vedl za ruku. Proto i v posledních chvílích jistě cítil, že Pán Bůh o něm ví, je pro něho dobrý a laskavý a stále ho má rád.

Děkuji Pánu Bohu, že jsem s Vítou prožil krásné společenství. S láskou vzpomínám na jeho otevřené srdce, ochotné vždy obětavě pomoci. Pro nás nechť je život bratra Víti příkladem, abychom žili tak, jako bychom měli zítra umřít.

Pavel Novotný

ZA SESTROU MÁŠOU ŠORMOVOU

V loňském roce jsme přijali pozvání na další slavnostní vernisáž naší milé sestry Máši Šormové ve Viničním domku v Modřanech. Jako obvykle jsme se s ní mohli těšit z jejích realistických obrazů, z nichž vyzařovala láska k vlasti, přírodě, ku Praze či jiným jí oblíbeným místům. Sestra Máša si, stejně jako my návštěvníci, s radostí užívala společné chvíle vernisáže, tentokrátě bohužel poslední.

Pán života a smrti si k sobě na věčnost sestru Mášu povolal.

Nám nezbyvá, než za její život a chvíle s ní strávené poděkovat. Patřila, po dlouhou dobu i se svým manželem, k jednomu z pilířů našeho sboru. Byla velmi iniciativní, aktivní členkou sboru. Díky své obětavosti, laskavosti a srdečnému jednání se zasloužila o naši sborovou křesťanskou službu. Neúnavně navštěvovala bratry a sestry, kteří se ze zdravotních nebo jiných důvodů nemohli zúčastňovat sborového života. Pomáhala jim překonat jejich těžkosti, modlila se s nimi,

posilovala a povzbuzovala je ve víře. A to ve vši skromnosti! Pro mne byla příkladnou pracovitou a zbožnou ženou, velmi rád jsem s ní spolupracoval a čerpal z její moudrosti.

Po několika desetiletí jí patřilo místo blízko varhan. Opustila jej až s nástupem svého syna Zvonka za faráře v Modřanech. Omluvila se, že zamění branický sbor za sousední modřanský. Z rozhovorů s ní dobře vím, jak na branické společenství v lásce vzpomínala. Vždyť po dlouhá léta byla více než jen jeho součástí. Proto jej stále měla ve svém srdci, zajímala se o něj, chtěla vědět, co je nového a vždy se z nových zpráv radovala. Celý život byla skromnou a plně věřící křesťankou. Neohlížela se na čas, dokázala se obětovat pro druhé.

Ve volných chvílích se věnovala malování. Při vernisáži v roce 1991 měla u jednoho obrazu pražského kostela na lístku napsáno: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Praví Pán Ježíš Kristus. Světlo i chrámy nám to připomínají.“ Jsem přesvědčen, že Ježíšova slova byla jejím životním krédem. Děkuji Pánu Bohu, že jsem se mohl s ní potkat při práci na vinici Páně a věřím, že u Něho, kterého celý život milovala, se jí dostalo zasloužené odpočinutí v Jeho náruči.

Vzpomínejme na milou sestru Mášu Šormovou s láskou a vděčností a ve víře, že se s ní při Vzkříšení opět v Boží náruči shledáme.

Pavel Novotný

a ještě slíbená branková omalovánka

TO COLOR ME.COM

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE DAVIDA NEČILA po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník

Telefon: 608 526 513 (farář David Nečil)

604 116 437 (kurátor Jan Jeroným Zvánovec)

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

0 nebo žádný var. symbol – dar na potřeby sboru,

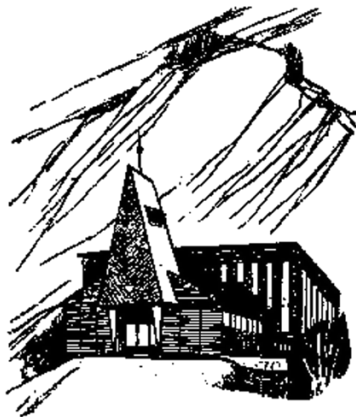
111 dar na křesťanskou službu, 222 salár,

333 mimořádný dar, 444 Jeronýmova jednota,

555 nepálská studentka, 777 mimořádná sbírka,

888 stavební fond kostela,

999 celocírkevní (či seniorátní) sbírka

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXXII. ročník, číslo 1/leden 2026

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

vánoční hra Andělské školení, 21. prosince 2025